

พระราชบัญญัติการกักกันโรคของประเทศแคนาดา (Quarantine Act S.C. 2005)

พัชรมาศ แพร่กิจธรรมชัย *

บทนำ

การขนส่งมีบทบาทสำคัญต่อการค้า การคมนาคมภายในประเทศและระหว่างประเทศอย่างยิ่ง การขนส่งทางน้ำทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายคน สินค้า สิ่งของ จากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งได้ไม่ว่าระยะทางจะไกลแค่ไหนก็ตาม อย่างไรก็ตามการเคลื่อนย้ายดังกล่าวนั้นก็อาจนำพาโรคหรือเชื้อโรคจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งได้เหมือนกันอันทำให้เกิดการกระจายของโรคให้ไปยังที่อื่นต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรคติดต่อสามารถทำให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคได้อย่างกว้างขวางจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่งได้ การแพร่ระบาดของโรคติดต่อร้ายแรงทำให้เกิดความเสียหายในหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจ สุขภาพอนามัย การท่องเที่ยวซึ่งส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของประเทศโดยเห็นได้จากการแพร่ระบาดของโรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง (Severe acute respiratory syndrome)¹ และโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์จากเชื้อไวรัสไข้หวัดใหญ่ ชนิดเอ สายพันธุ์เอชหนึ่งเอ็นหนึ่ง (Influenza A / H1N1) การขนส่งจึงต้องมีการควบคุมหรือป้องกันโรคติดต่อที่มากับการขนส่งโดยการกำหนดมาตรการการป้องกันโรคติดต่อจากการขนส่งทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ประเทศต่างๆ และองค์การอนามัยโลก (World Health Organization) ต่างออกกฎหมายหรือกฎเกณฑ์เพื่อควบคุมและป้องกันโรคติดต่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันและตอบสนองต่อการเจริญเติบโตและการแพร่กระจายของโรคติดต่อร้ายแรง ประเทศแคนาดาเป็นประเทศหนึ่งที่ทำให้เริ่มต้นตัวและให้ความสำคัญต่อการป้องกันโรคติดต่อจากการขนส่งอันเนื่องมาจากการแพร่ระบาดของโรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรงในปี ค.ศ. 2003 ที่เมือง Toronto ในปี ค.ศ. 2005 รัฐบาลของประเทศแคนาดาจึงได้แก้ไขปรับปรุงกฎหมายกักกันโรคที่ชื่อว่า “พระราชบัญญัติการกักกันโรค” (Quarantine Act) ที่ใช้บังคับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1872 เพื่อตอบสนองต่อการแพร่กระจายของโรคติดต่อและโรคติดต่อร้ายแรงและปฏิบัติตามพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 2005 (International Health Regulations 2005) เพื่อช่วยป้องกันการแพร่กระจายของโรคติดต่อบริเวณพรมแดนของประเทศแคนาดา

พระราชบัญญัติการกักกันโรค ค.ศ. 2005 มีวัตถุประสงค์ปกป้องสาธารณสุขด้วยการดำเนินมาตรการที่ครอบคลุมถึงการป้องกันการเกิดและการแพร่กระจายของโรคติดต่อในประเทศแคนาดา โดยกฎหมายนั้นใช้บังคับกับคนที่เดินทางเข้าหรือออกประเทศแคนาดา รวมทั้งยานพาหนะทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศที่เดินทางมาถึงประเทศแคนาดาหรืออยู่ในขั้นตอนเดินทางออกนอกประเทศแคนาดา บทความนี้จึงมุ่งศึกษาหลักเกณฑ์และการ

* นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายการค้าระหว่างประเทศ

¹ โรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรงมีรายงานการติดเชื้อครั้งแรกเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2545 ในประเทศจีน และแพร่กระจายไปยังประเทศอื่น 29 ประเทศในปี พ.ศ. 2546

ดำเนินการป้องกันการแพร่กระจายโรคติดต่อในการขนส่งทางน้ำ ทางอากาศ และทางบกตามพระราชบัญญัตินี้ของประเทศแคนาดา

พระราชบัญญัติการกักกันโรค ค.ศ. 2005 มีเนื้อหาสาระสำคัญเกี่ยวกับคำนิยาม การดำเนินการกักกันผู้เดินทาง การดำเนินการกักกันยานพาหนะ การดำเนินการกักกันซากศพ อวัยวะ และซากศพมนุษย์ อำนาจของรัฐมนตรี อำนาจทั่วไปของเจ้าหน้าที่ การเปิดเผยข้อมูล คำสั่งฉุกเฉินและความผิดและการลงโทษ บทความนี้จึงเสนอเนื้อหาสาระสำคัญทั้งหมด 9 หัวข้อโดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. คำนิยาม

พระราชบัญญัติการกักกันโรค ค.ศ. 2005 กำหนดนิยามคำศัพท์เฉพาะไว้เพื่อประโยชน์ในการตีความ (มาตรา 2) ดังนี้

“โรคติดต่อ” (Communicable disease) หมายถึง โรคของมนุษย์ที่เกิดจากพาหะติดโรคหรือพิษทางชีววิทยาและมีความเสี่ยงที่จะเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสาธารณสุข หรือโรคที่กำหนดไว้ในตารางและรวมถึงพาหะติดเชื้อซึ่งทำให้เกิดโรคติดต่อ

“ยานพาหนะ” (Conveyance) หมายถึง เรือ เครื่องบิน รถไฟ รถยนต์ รถพ่วง หรือการขนส่งด้วยวิธีอื่น และรวมถึงตู้คอนเทนเนอร์ซึ่งได้มาถึงประเทศแคนาดาหรือกำลังออกจากประเทศแคนาดา

“ผู้ปฏิบัติการ” (Operator) หมายถึง ผู้รับผิดชอบยานพาหนะ และให้รวมถึงลูกเรือ

“ผู้เดินทาง” (Traveller) หมายถึง ผู้ที่ได้มาถึงประเทศแคนาดาหรือกำลังจะออกเดินทางจากประเทศแคนาดา และให้รวมถึงผู้ปฏิบัติการของยานพาหนะ

“การตรวจประเมินสุขภาพ” (Health assessment) หมายถึง การประเมินเกี่ยวกับประวัติทางการแพทย์ประวัติการเดินทางของผู้เดินทางและการตรวจร่างกาย รวมถึงการตรวจศีรษะ คอและกระดูกยางค์ (Extremities) และการตรวจวัดอาการของโรคที่สำคัญ เช่น อุณหภูมิ การเต้นของหัวใจ และการหายใจของผู้เดินทาง

“การตรวจทางการแพทย์” (Medical examination) รวมถึง การค้นหาเกี่ยวกับประวัติทางการแพทย์และประวัติการเดินทางของคนที่ถูกตรวจ การจัดการตรวจร่างกายและการทดสอบในห้องปฏิบัติการ (Laboratory tests) หรือการทดสอบถ่ายภาพเอกซเรย์ (Radiographic tests) หรือการทดสอบวินิจฉัยโรค (Diagnosis tests) ซึ่งกำหนดไว้เพื่อวินิจฉัยว่าบุคคลดังกล่าวอาจติดโรคติดต่อหรือไม่

“แพทย์เวชปฏิบัติ” (Medical practitioner) หมายถึง บุคคลที่มีสิทธิปฏิบัติทางการแพทย์ตามกฎหมายของเขต (Province)

2. การดำเนินการกักกันผู้เดินทาง

ผู้เดินทางที่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติการกักกันโรค ค.ศ. 2005 คือ บุคคลทุกคนที่เดินทางมาถึงประเทศแคนาดาและเข้ามาในประเทศแคนาดา บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องปฏิบัติ ดังนี้

1. เมื่อผู้เดินทางได้เข้ามาถึงประเทศแคนาดาต้องแสดงตัวต่อเจ้าหน้าที่คัดกรองโรค (Screening officer) ทันที ณ ช่องทางเข้าที่ใกล้ที่สุด (มาตรา 12) และเมื่อผู้เดินทางจะเดินทางออกประเทศต้องแสดงตัวต่อเจ้าหน้าที่คัดกรองโรคหรือเจ้าหน้าที่กักกันโรค (Quarantine officer) ก่อนที่จะออกเดินทาง ณ ช่องทางออก (มาตรา 13)

2. ตอบคำถามที่เจ้าหน้าที่คัดกรองโรคหรือเจ้าหน้าที่กักกันโรคถามและจัดหาข้อมูลหรือเอกสารที่อยู่ในความครอบครองให้แก่เจ้าหน้าที่ (มาตรา 15(1))

3. ผู้เดินทางคนใดมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่อหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อซึ่งเป็นโรคที่กำหนดไว้หรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์พาหะนำโรค หรือได้อยู่ใกล้ชิดกับคนที่เป็นโรคติดต่อหรือมีความเป็นไปได้ตามสมควรที่จะเป็นโรคติดต่อซึ่งกำหนดไว้หรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์พาหะนำโรคต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงเหล่านั้นต่อเจ้าหน้าที่คัดกรองโรคหรือเจ้าหน้าที่กักกันโรคให้ทราบ (มาตรา 15(2))

โรคติดต่องดกล่าวต้องเป็นโรคที่กฎหมายกำหนดไว้ซึ่งมีทั้งหมด 25 โรค ได้แก่ วัณโรคปอด (Active pulmonary tuberculosis) โรคแอนแทรกซ์ (Anthrax) ไข้เลือดออกอาร์เจนตินา (Argentine hemorrhagic fever) ไข้เลือดออกโบลิเวีย (Bolivian hemorrhagic fever) โรคโบทูลิซึม (Botulism) ไข้เลือดออกบราซิลเลียน (Brazilian hemorrhagic fever) อหิวาตกโรค (Cholera) ไข้เลือดออกไครเมีย-คองโก (Crimean-Congo hemorrhagic fever) คอตีบ (Diphtheria) ไข้เลือดออกอีโบล่า (Ebola hemorrhagic fever) ไข้เลือดออกลาสซา (Lassa fever) ไข้เลือดออกมาร์เบิร์ก (Marburg hemorrhagic fever) ไข้หัด (Measles) ไข้กาฬหลังแอ่น (Meningococcal meningitis) ไข้กาฬหลังแอ่น (Meningococcemia) ไข้หวัดใหญ่ชนิดเอ (Pandemic influenza type A) กาฬโรค (Plague) โปลิโอ (Poliomyelitis) ไข้ริฟต์วาลเลย์ (Rift Valley fever) โรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง (Severe acute respiratory syndrome) ไข้ทรพิษ (Smallpox) โรคทูลารีเมีย (Tularemia) ไข้รากสาดน้อย (Typhoid fever) ไข้เลือดออกเวเนซุเอลา (Venezuelan hemorrhagic fever) ไข้เหลือง (Yellow fever)

4. ผู้เดินทางต้องปฏิบัติตามมาตรการอันเหมาะสมซึ่งเจ้าหน้าที่คัดกรองโรคหรือเจ้าหน้าที่กักกันโรคออกคำสั่งเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการป้องกันการเกิดและแพร่กระจายของโรคติดต่อ (มาตรา 15(3))

การดำเนินมาตรการกักกันผู้เดินทางอาจกระทำโดยแยกกักผู้เดินทาง ตรวจประเมินสุขภาพของผู้เดินทาง ตรวจทางการแพทย์ และกักตัวผู้เดินทาง โดยมีเงื่อนไขในการดำเนินมาตรการ ดังนี้

1. การแยกกักผู้เดินทาง เจ้าหน้าที่คัดกรองโรคอาจแยกกักผู้เดินทางไว้คนเดียวหรือเป็นกลุ่มจนกว่าผู้เดินทางได้รับการตรวจประเมินจากเจ้าหน้าที่กักกันโรค หากเกิดเหตุดังต่อไปนี้ (มาตรา 15)

1) เจ้าหน้าที่คัดกรองโรคสงสัยโดยมีเหตุอันควรว่าผู้เดินทางเป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์พาหะนำโรคหรืออยู่ใกล้กับคนที่เป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์พาหะนำโรค

2) ผู้เดินทางปฏิเสธการได้รับการตรวจคัดกรองจากเจ้าหน้าที่คัดกรองโรคหรือบุคคลที่ได้รับมอบให้ใช้เครื่องมือทางเทคโนโลยีในการตรวจคัดกรองโรค

3) ผู้เดินทางปฏิเสธการตอบคำถามของเจ้าหน้าที่คัดกรองโรคหรือปฏิเสธการให้ข้อมูลหรือเอกสารที่เจ้าหน้าที่คัดกรองโรคร้องขอ

4) ผู้เดินทางปฏิเสธไม่ปฏิบัติตามมาตรการที่เจ้าหน้าที่คัดกรองโรคได้มีคำสั่ง

ทั้งนี้หากเจ้าหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยเชื่อโดยมีเหตุอันสมควรว่าผู้เดินทางปฏิเสธการแยกกักหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรการที่เจ้าหน้าที่คัดกรองโรคหรือเจ้าหน้าที่กักกันโรคได้มีคำสั่งปฏิบัติเพื่อป้องกันการเกิดหรือการ

แพร่กระจายของโรคติดต่อตามมาตรา 15(3) เจ้าหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยอาจจับตัวผู้เดินทางโดยไม่มีหมายตามคำร้องขอของเจ้าหน้าที่คัดกรองโรคหรือเจ้าหน้าที่กักกันโรค (มาตรา 18)

2. การดำเนินการตรวจประเมินสุขภาพของผู้เดินทาง เจ้าหน้าที่กักกันโรคอาจกำหนดให้ผู้เดินทางได้รับการตรวจประเมินทางการแพทย์ หาก

1) เจ้าหน้าที่กักกันโรคสงสัยโดยมีเหตุอันควรว่าผู้เดินทางเป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคหรือได้อยู่ใกล้ชิดกับผู้ที่เป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากสัตว์หรือแมลงที่เป็นพาหะนำโรค

2) ผู้เดินทางปฏิเสธการได้รับการตรวจคัดกรองโรคด้วยเครื่องมือที่ใช้เทคโนโลยีซึ่งบุคคลที่ได้รับการอนุญาตจากรัฐมนตรีใช้เครื่องมือดังกล่าวเพื่อพิจารณาว่าผู้เดินทางเป็นโรคติดต่อหรือมีอาการอย่างใดหรือไม่ตามมาตรา 14(1))

3) ผู้เดินทางปฏิเสธการตอบคำถามหรือให้ข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่คัดกรองโรคหรือเจ้าหน้าที่กักกันโรคตามมาตรา 15(1) หรือปฏิเสธการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่คัดกรองโรคที่ให้ปฏิบัติตามมาตรการใดๆ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการป้องกันการเกิดและการแพร่กระจายของโรคติดต่อตามมาตรา 15(3) (มาตรา 19(1))

การตรวจประเมินสุขภาพดังกล่าวต้องได้รับการรับรองโดยทันทีเท่าที่จะเป็นไปได้ภายในเวลา 48 ชั่วโมงหลังจากเจ้าหน้าที่กักกันโรคกำหนดให้ผู้เดินทางได้รับการตรวจประเมิน (มาตรา 19(2)) เมื่อผู้เดินทางได้รับการตรวจประเมินทางการแพทย์แล้วและเจ้าหน้าที่เชื่อโดยมีเหตุอันสมควรว่าผู้เดินทางถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค เจ้าหน้าที่อาจกำหนดให้คนในเรือ เสื้อผ้า และของใช้ส่วนตัวของผู้เดินทางได้รับการกำจัดแมลงหรือสัตว์พาหะนำโรคด้วย (มาตรา 21(1))

3. การตรวจทางการแพทย์ผู้เดินทาง เจ้าหน้าที่กักกันโรคอาจออกคำสั่งให้ดำเนินการตรวจทางการแพทย์หากเจ้าหน้าที่เชื่อโดยมีเหตุอันสมควรว่าผู้เดินทางอาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์พาหะนำโรคหรือได้อยู่ใกล้ชิดกับผู้ที่เป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์พาหะนำโรคโดยให้แพทย์เป็นผู้ทำการตรวจ และให้ตรวจผู้เดินทางโดยทันทีเท่าที่จะเป็นไปได้ภายในเวลา 48 ชั่วโมงหลังจากเจ้าหน้าที่กักกันโรคกำหนดให้ผู้เดินทางได้รับการตรวจ (มาตรา 22) นอกจากนี้ผู้เดินทางอาจร้องขอให้แพทย์เวชปฏิบัติตรวจทางการแพทย์เพิ่มเติมได้ และถ้าเจ้าหน้าที่เห็นว่าการตรวจสอบทางการแพทย์นั้นจะไม่ทำให้การเข้ามาตรการล่าช้าเกินสมควร เจ้าหน้าที่ต้องยอมรับการร้องขอของผู้เดินทางโดยให้ตรวจทางการแพทย์ ณ สถานที่ที่คนในเรือถูกกักขัง (มาตรา 23) เมื่อผู้เดินทางได้รับการตรวจทางการแพทย์แล้วหากเจ้าหน้าที่เชื่อโดยมีเหตุอันสมควรว่าผู้เดินทางอาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากสัตว์หรือพาหะนำโรค หรือได้อยู่ใกล้ชิดกับผู้ที่เป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากสัตว์หรือพาหะนำโรค เจ้าหน้าที่กักกันโรคอาจออกคำสั่งให้ผู้เดินทางปฏิบัติตามมาตรการรักษาหรือมาตรการอื่นเพื่อป้องกันการเกิดและการแพร่กระจายโรคติดต่อ (มาตรา 26)

เมื่อดำเนินการประเมินสุขภาพหรือตรวจทางการแพทย์ผู้เดินทางแล้ว ถ้าเจ้าหน้าที่กักกันโรคสงสัยโดยมีเหตุอันสมควรว่าผู้เดินทางเป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคหรือได้อยู่ใกล้ชิดกับผู้ที่เป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคไม่มีความเสี่ยงที่จะเป็นอันตรายร้ายแรงต่อสาธารณสุข เจ้าหน้าที่อาจสั่งให้ผู้เดินทางรายงานไปยังหน่วยงานสาธารณสุขตามที่กำหนดไว้ใน

คำสั่ง (มาตรา 25) ทั้งนี้หากผู้เดินทางไม่รายงานไปยังหน่วยงานสาธารณสุขตามที่กำหนดในคำสั่ง หรือไม่ปฏิบัติตามตามมาตรการการดูแลรักษาหรือมาตรการอื่นเพื่อป้องกันการเกิดของโรคติดต่อและการแพร่กระจายของโรคติดต่อ ผู้พิพากษาศาลท้องถิ่น (Provincial court judge) อาจออกหมายจับให้แก่เจ้าหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยตามที่เจ้าหน้าที่ได้มีคำร้องขอเมื่อพึงพอใจในข้อมูลที่ส่งมาเป็นลายลักษณ์อักษรและมีการสาบานแล้วเพื่อจับผู้เดินทางและนำตัวมาให้แก่เจ้าหน้าที่กักกันโรค (มาตรา 27)

4. การกักตัวผู้เดินทาง หากผู้เดินทางปฏิเสธไม่กักจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคหรือปฏิเสธไม่รับการประเมินสุขภาพ หรือไม่ยอมรับการตรวจทางการแพทย์ตามมาตรา 22 หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่ให้ปฏิบัติตามมาตรการรักษาเยียวยาหรือมาตรการอื่นใดตามมาตรา 26 หรือเจ้าหน้าที่เชื่อโดยมีเหตุผลอันสมควรว่าผู้เดินทางเป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์พาหะนำโรคหรือได้อยู่ใกล้ชิดกับคนที่เป็หรืออาจจะเป็โรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์พาหะนำโรคหรือสามารถทำให้ผู้อื่นติดเชื้อได้ หรือผู้เดินทางถูกจับโดยมีหมายจับตามมาตรา 17 หรือถูกจับโดยไม่มีหมายจับตามมาตรา 18 เจ้าหน้าที่กักกันโรคอาจกักตัวผู้เดินทางไว้ อีกทั้งเจ้าหน้าที่กักกันโรคอาจร้องขอให้เจ้าหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อย (Peace officer) จับผู้เดินทางโดยไม่ต้องมีหมายจับเพื่อนำตัวผู้เดินทางที่ขัดขวางการกักตัวมาให้แก่เจ้าหน้าที่กักกันโรค (มาตรา 28)

เมื่อผู้เดินทางถูกกักตัว ผู้เดินทางมีสิทธิขอให้มีการทบทวนคำสั่งกักตัวได้โดยเจ้าหน้าที่ต้องให้ผู้เดินทางมีโอกาสตรวจทางการแพทย์โดยแพทย์เวชปฏิบัติเป็นเวลาอย่างน้อย 7 วันหลังจากวันที่เริ่มกักตัว เมื่อมีการร้องขอให้ทบทวนคำสั่ง เจ้าหน้าที่ต้องยืนยันคำสั่งเป็นเวลาอย่างน้อยทุก 7 วันหลังจากวันที่เริ่มต้นกักตัวและการยืนยันคำสั่งว่ามีเหตุจำเป็นที่ต้องกักตัวต่อไปให้อยู่บนพื้นฐานของการตรวจทางการแพทย์ที่เป็นปัจจุบันที่สุดหรือข้อมูลอื่นๆ หากเจ้าหน้าที่เชื่อโดยมีเหตุผลอันสมควรว่าผู้เดินทางมีลักษณะเป็นอันตรายร้ายแรงต่อสาธารณสุข เจ้าหน้าที่กักกันโรคต้องยืนยันการกักตัวต่อไปและให้สำเนาการยืนยันดังกล่าวแก่ผู้เดินทางเพื่อเป็นเหตุผลในการกักตัวต่อไป ทั้งนี้ผู้เดินทางคนใดที่ได้รับการยืนยันดังกล่าวอาจร้องขอให้ทบทวนการยืนยันโดยส่งคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังเจ้าหน้าที่กักกันโรค และเจ้าหน้าที่กักกันโรคต้องส่งคำร้องขอให้ทบทวนคำสั่งไปยังแพทย์ที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีให้เป็นเจ้าหน้าที่ทบทวนคำสั่ง (Review officer) โดยทันที และเจ้าหน้าที่ทบทวนคำสั่งต้องพิจารณาคำสั่งยืนยันการกักตัวภายในเวลา 48 ชั่วโมงหลังจากได้รับการร้องขอ ถ้าเจ้าหน้าที่เชื่อโดยมีเหตุผลอันสมควรว่าผู้เดินทางไม่มีความเสี่ยงที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสาธารณสุข เจ้าหน้าที่ก็จะสั่งให้ปล่อยตัวผู้เดินทาง (มาตรา 29) นอกจากนี้รัฐมนตรีอาจจะทบทวนการตัดสินใจของเจ้าหน้าที่กักกันโรคที่กักตัวผู้เดินทางด้วยตนเองก็ได้ และถ้าเจ้าหน้าที่เห็นว่าผู้เดินทางไม่ได้เป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสาธารณสุข รัฐมนตรีก็จะสั่งให้ปล่อยตัวเช่นเดียวกัน (มาตรา 30)

นอกจากนี้ในกรณีเจ้าหน้าที่กักตัวผู้เดินทางไว้เนื่องจากฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าหน้าที่ที่ออกคำสั่งให้กักจัดแมลงหนูและสัตว์ที่เป็นภัย หรือปฏิเสธการประเมินสุขภาพ ปฏิเสธการตรวจทางการแพทย์ตามมาตรา 22(1)² ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่ให้ปฏิบัติตามมาตรการรักษาเยียวยาหรือมาตรการอื่นใด หรือผู้เดินทางถูกจับโดยมีหมายจับ หรือ

² Article 22(1) If a quarantine officer has reasonable grounds to believe that a traveller has or might have a communicable disease or is infested with vectors, or has recently been in close proximity to a person who has or might have a communicable disease or is infested with vectors, the officer may require the traveler to undergo a medical examination.

ถูกจับโดยไม่มีหมายจับ เจ้าหน้าที่กักกันโรคต้องยื่นคำร้องต่อศาลสูง (Superior court) ที่มีเขตอำนาจอยู่ในเขตที่ผู้เดินทางถูกกักตัวหรือศาลของรัฐบาลกลาง (Federal Court) เพื่อให้มีคำสั่งกำหนดให้ผู้เดินทางยินยอมต่อการประเมินสุขภาพ การตรวจทางการแพทย์ ได้รับการดูแลรักษา ได้รับการกำจัดแมลงหรือสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค หรือดำเนินการมาตรการอื่นๆ เพื่อป้องกันหรือควบคุมโรคติดต่อ (มาตรา 31(1) แต่ในกรณีผู้เดินทางถูกกักตัวไว้เนื่องจากผู้เดินทางปฏิเสธการตรวจทางการแพทย์ หรือเจ้าหน้าที่เชื่อโดยมีเหตุผลอันสมควรว่าคนในเรือเป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์พาหะหรือได้อยู่ใกล้ชิดกับผู้เดินทางเป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์พาหะหรือสามารถทำให้ผู้อื่นติดเชื่อได้ เจ้าหน้าที่กักกันโรคอาจจะยื่นคำร้องต่อศาลสูง (Superior court) ของเขตที่คนในเรือถูกกักตัว หรือศาลของรัฐบาลกลาง (Federal Court) เพื่อให้ศาลมีคำสั่งกำหนดให้ผู้เดินทางยินยอมต่อการตรวจทางการแพทย์ ได้รับการดูแลรักษา ได้รับการกำจัดแมลงหรือสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค หรือดำเนินการมาตรการอื่นๆ เพื่อป้องกันหรือควบคุมโรคติดต่อ ทั้งนี้ผู้เดินทางอาจปรากฏตัวต่อหน้าศาลด้วยวิธีการทางเทคโนโลยีซึ่งเป็นที่พอใจแก่ศาลเพื่อให้ศาลและผู้เดินทางสามารถสื่อสารกันได้พร้อมกันโดยศาลพอใจว่าการใช้เทคโนโลยีนั้นจำเป็นหรือเพื่อป้องกันการแพร่กระจายโรคติดต่อ ทั้งนี้ศาลจะมีคำสั่งดังกล่าวเมื่อศาลเห็นว่าคำสั่งนั้นเหมาะสมต่อการป้องกันหรือควบคุมความเสี่ยงอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสาธารณสุข และวิธีการอื่นที่เหมาะสมไม่สามารถป้องกันหรือควบคุมความเสี่ยงได้ (มาตรา 31(2))

อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่กักกันโรคไม่อาจกักตัวผู้เดินทางไว้ได้ หากเจ้าหน้าที่กักกันโรคเชื่อโดยมีเหตุผลอันสมควรว่าผู้เดินทางไม่ได้มีความเสี่ยงที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสาธารณสุข หรือผู้เดินทางได้ถูกย้ายไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านสาธารณสุข (Public health authority) ตามมาตรา 33 หรือผู้เดินทางได้รับการปล่อยตัวตามตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ที่ทบทวนคำสั่งหรือรัฐมนตรีตามมาตรา 29(6) หรือมาตรา 30 หรือเจ้าหน้าที่กักกันโรคเชื่อโดยมีเหตุผลอันสมควรว่ามีวิธีการอื่นสามารถป้องกันหรือควบคุมความเสี่ยงอันตรายที่มีต่อสาธารณสุขได้ (มาตรา 32)

3. การดำเนินการกักกันยานพาหนะ

ยานพาหนะที่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติการกักกันโรค ค.ศ. 2005 ได้แก่ เรือ เครื่องบิน รถไฟ รถยนต์ รถพ่วง หรือการขนส่งด้วยวิธีอื่น และรวมถึงตู้คอนเทนเนอร์ซึ่งได้มาถึงประเทศแคนาดาหรือกำลังออกจากประเทศแคนาดาดังที่กำหนดไว้ในคำนิยาม ทั้งนี้ผู้ที่มีหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมายอันเกี่ยวข้องกับยานพาหนะดังกล่าว คือ ผู้ปฏิบัติการยานพาหนะที่ใช้ในการประกอบธุรกิจขนส่งคนโดยสารหรือสินค้าและยานพาหนะตามที่กฎหมายกำหนดไว้ (มาตรา 34(1))

การดำเนินการกักกันยานพาหนะตามกฎหมายนี้มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับหน้าที่ของผู้ปฏิบัติการ การดำเนินการกักกันยานพาหนะ ความรับผิดชอบในค่าใช้จ่าย การวางหลักประกัน และการชดเชยค่าเสียหาย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. หน้าที่ของผู้ปฏิบัติการ

ผู้ปฏิบัติการมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการกักกันโรค ค.ศ. 2005 ดังต่อไปนี้

1) กรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าคน สินค้า หรือสิ่งของอื่นบนยานพาหนะอาจจะทำให้เกิดการแพร่กระจายของโรคติดต่อตามที่กำหนดไว้ หรือบุคคลที่อยู่บนยานพาหนะได้ถึงแก่ความตาย หรือมีเหตุการณ์ที่กำหนดไว้ ผู้ปฏิบัติการต้องแจ้งไปยังเจ้าหน้าที่กักกันโรคหรือทำให้เจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งในทันทีเท่าที่เป็นไปได้ก่อนที่

ยานพาหนะจะเดินทางมาถึงประเทศแคนาดา และผู้ปฏิบัติการจะฝ่าฝืนหน้าที่ดังกล่าวไม่ได้ทราบเท่าที่ผู้ปฏิบัติการอยู่บนยานพาหนะและไม่มีเหตุอันสมควรที่จะไม่แจ้งให้เจ้าหน้าที่กักกันโรคหรือทำให้เจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งก่อนที่ยานพาหนะจะเดินทางมาถึงจุดหมายปลายทางในประเทศแคนาดา และกรณียานพาหนะจะเดินทางออกจากประเทศแคนาดาและเหตุมีดังกล่าวข้างต้น ผู้ปฏิบัติการมีหน้าที่ต้องแจ้งไปยังเจ้าหน้าที่กักกันโรคเช่นเดียวกัน (มาตรา 34)

2) ผู้ประกอบธุรกิจขนส่งคนโดยสารหรือสินค้าต้องส่งหรือแจกจ่ายข้อมูลหรือแบบสอบถามที่จัดเตรียมไว้โดยเจ้าหน้าที่ให้แก่นักท่องเที่ยวตามคำร้องขอของเจ้าหน้าที่คัดกรองโรค เจ้าหน้าที่กักกันโรค เจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อม (Environmental health officer) (มาตรา 36)

3) เจ้าของยานพาหนะหรือผู้รับผิดชอบยานพาหนะซึ่งถูกตรวจสอบโดยเจ้าหน้าที่กักกันโรคหรือเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมตามมาตรา 47 ต้องให้ความช่วยเหลือแก่เจ้าหน้าที่ตามสมควรเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดหรือที่ได้รับมอบหมายภายใต้พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้และให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ตามที่เจ้าหน้าที่ได้ร้องขอตามสมควร (มาตรา 50)

2. การดำเนินการกักกันยานพาหนะ

การดำเนินการป้องกันโรคติดต่อที่มากับยานพาหนะในเบื้องต้นอาจกระทำโดยการสั่งให้ยานพาหนะเบี่ยงเส้นทางการเดินทางไปยังสถานที่ใดๆ ในประเทศแคนาดาตามที่รัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขกำหนด ถ้ารัฐมนตรีเชื่อโดยมีเหตุอันสมควรว่าการสั่งให้เบี่ยงเส้นทางนั้นจำเป็นต่อการป้องกันการเกิดหรือการแพร่กระจายของโรคติดต่อ (มาตรา 35) และหากรัฐมนตรีออกคำสั่งดังกล่าวรัฐมนตรีอาจสั่งให้ผู้ให้บริการการเดินทางทางอากาศ (Air navigation services) ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2 ของพระราชบัญญัติการค้าบริการการเดินทางทางอากาศ (Civil Air Navigation Services Commercialization Act) เป็นผู้ถ่ายทอดคำสั่งดังกล่าวต่อไป (มาตรา 35.1) และหากยานพาหนะใดที่เจ้าหน้าที่คัดกรองโรคสงสัยโดยมีเหตุอันสมควรว่าเป็นแหล่งของโรคติดต่อหรือยานพาหนะที่ผู้ปฏิบัติการไม่ยอมตอบคำถามเจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่คัดกรองโรคอาจยึดหน่วงยานพาหนะหรือดำเนินมาตรการตามสมควรเพื่อป้องกันทางเข้าหรือทางออกของยานพาหนะหรือการเข้าถึงยานพาหนะ หรือนำยานพาหนะไปยังสถานที่ที่กำหนดจนกว่าเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมเข้าตรวจสอบยานพาหนะ (มาตรา 37)

เมื่อเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมตรวจสอบยานพาหนะใดแล้วเชื่อว่าอาจจะเป็นแหล่งของโรคติดต่อ เจ้าหน้าที่อาจสั่งให้เจ้าของยานพาหนะ ผู้ปฏิบัติการของยานพาหนะหรือบุคคลใดที่ใช้ยานพาหนะประกอบธุรกิจขนส่งผู้โดยสารหรือขนส่งสินค้าดำเนินการดังต่อไปนี้

- 1) ดำเนินมาตรการอันสมควรเพื่อป้องกันการเข้าออกยานพาหนะ เข้าถึงยานพาหนะหรือสิ่งของที่บรรจุอยู่ในพาหนะ
- 2) นำยานพาหนะไปยังสถานที่ที่กำหนด
- 3) ฉ่ำเชื้อโรค กำจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นภัย ขจัดสิ่งปนเปื้อน หรือรมยานพาหนะสิ่งของที่บรรจุอยู่ในยานพาหนะหรือสถานที่ที่ยานพาหนะหรือสิ่งของที่บรรจุอยู่ในยานพาหนะได้เคยอยู่ตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่

- 4) ทำลาย หรือกำจัดยานพาหนะ สิ่งที่ยานพาหนะบรรทุกในยานพาหนะ หรือสินค้า หรือสิ่งอื่นที่ได้อยู่บนยานพาหนะ
- 5) ดำเนินมาตรการที่จำเป็นตามสมควรเพื่อป้องกันการนำพาและการแพร่กระจายของโรคติดต่อ
- 6) เคลื่อนย้ายยานพาหนะและสิ่งที่ยานพาหนะบรรทุกออกจากประเทศแคนาดา และแสดงคำรับรองสุขภาพให้แก่เจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่มีอำนาจในประเทศปลายทาง³

หากเจ้าของยานพาหนะ ผู้ปฏิบัติการของยานพาหนะหรือบุคคลใดที่ใช้ยานพาหนะประกอบธุรกิจขนส่งผู้โดยสารหรือขนส่งสินค้าปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมที่ออกคำสั่งให้ดำเนินการดังกล่าว เจ้าหน้าที่อาจกระทำด้วยตนเองหรือสั่งให้บุคคลอื่นกระทำการดังกล่าวแทนก็ได้ (มาตรา 40) อย่างไรก็ตาม บุคคลดังกล่าวไม่อาจถูกกำหนดให้ดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ได้ ถ้าการดำเนินการดังกล่าวจะทำให้ได้รับอันตรายตามที่กำหนดในประมวลกฎหมายแรงงาน (Canada Labour Code) (มาตรา 40.1)

เมื่อยานพาหนะที่ได้รับคำสั่งให้เบี่ยงเส้นทางเดินทางได้ดำเนินการตามคำสั่งดังกล่าวแล้วหรือยานพาหนะนั้นได้ดำเนินการตามสมควรเพื่อป้องกันการเข้าออกยานพาหนะ เข้าถึงยานพาหนะหรือสิ่งที่ยานพาหนะบรรทุกในพาหนะตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อม เจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมต้องแจ้งไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านสาธารณสุขของเขต (Province) ทันทีเท่าที่จะกระทำได้ และต้องเปิดเผยข้อมูลให้หน่วยงานได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับยานพาหนะซึ่งรวมไปถึงข้อมูลดังต่อไปนี้

- 1) ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของยานพาหนะและแผนการเดินทาง
- 2) คำสั่งทุกคำสั่งที่ได้ดำเนินการแล้วภายใต้มาตรา 39(1) ซึ่งเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมสั่งให้เจ้าของยานพาหนะ ผู้ปฏิบัติการของยานพาหนะหรือบุคคลใดที่ใช้ยานพาหนะประกอบธุรกิจขนส่งผู้โดยสารหรือขนส่งสินค้าดำเนินการมาตรการอันสมควรเพื่อป้องกันการเข้าออกยานพาหนะ เข้าถึงยานพาหนะหรือสิ่งที่ยานพาหนะบรรทุกอยู่ในพาหนะ และเหตุผลของการออกคำสั่งให้ดำเนินการมาตรการดังกล่าวกับยานพาหนะนั้น
- 3) โรคติดต่อในแบบสอบถาม และ

³ Article 39 (1) If an environmental health officer has reasonable grounds to believe that a conveyance, its cargo or any other thing on board the conveyance could be the source of a communicable disease, the officer may order the owner or operator of the conveyance or any person using it for the business of carrying persons or cargo to

- (a) take any reasonable measures to prevent entry to or exit from the conveyance or access to it or its contents;
- (b) take the conveyance to a specified place;
- (c) disinfect, disinfest, decontaminate or fumigate the conveyance, its contents or any place where the conveyance or its contents have been, in a manner direct by the officer;
- (d) destroy or dispose of the conveyance, its contents or any cargo or other thing that has been on board the conveyance;
- (e) carry out any measures reasonably necessary to prevent the introduction and spread of a communicable disease; or
- (f) remove the conveyance and its contents from Canada and present a declaration of health to the appropriate health authorities in the country of destination.

- 4) ชื่อและสถานที่ของผู้ปฏิบัติการของยานพาหนะและบุคคลใดๆ ที่ใช้ยานพาหนะประกอบธุรกิจขนส่งคนโดยสารหรือสินค้า

นอกจากนี้หากเจ้าหน้าที่เชื่อโดยมีเหตุผลอันสมควรว่าการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวจำเป็นต่อการป้องกันการแพร่กระจายโรคติดต่อ เจ้าหน้าที่อาจเปิดเผยข้อมูลที่เป็นความลับทางธุรกิจหรือข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับภายใต้พระราชบัญญัติฉบับนี้ไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านสาธารณสุขของเขตให้ได้ทราบ (มาตรา 40.2)

3. ความรับผิดในค่าใช้จ่ายอันเกี่ยวกับดำเนินการกักกันยานพาหนะ

เจ้าของยานพาหนะ ผู้ปฏิบัติการของยานพาหนะหรือผู้ที่ใช้ยานพาหนะประกอบธุรกิจขนส่งคนโดยสารหรือสินค้าต้องรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามคำสั่งให้ดำเนินการมาตรการต่างๆ ของเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 39 เช่น ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการฆ่าเชื้อโรค การมียานพาหนะ การเคลื่อนย้ายยานพาหนะ ค่าใช้จ่ายในการจัดการหรือทำลายสินค้าที่ได้อยู่บนยานพาหนะ เป็นต้น หากบุคคลดังกล่าวไม่จ่ายค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากการดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่โอนามัยสิ่งแวดล้อมอาจยึดหน่วงยานพาหนะหรือสิ่งของที่บรรทุกอยู่ในยานพาหนะได้จนกว่าจะจ่ายค่าใช้จ่ายดังกล่าว⁴

4. การวางหลักประกัน

รัฐมนตรีอาจกำหนดให้บุคคลที่ประกอบธุรกิจรับขนคนโดยสารหรือสินค้าวางหลักประกันก็ได้ หากเห็นว่าการวางหลักประกันเป็นสิ่งจำเป็นต่อการรับรองว่าจะปฏิบัติตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ หลักประกันที่วางนั้นอาจเป็นเงินหรืออย่างอื่นก็ได้โดยให้นำมาวางต่อรัฐมนตรี

เมื่อบุคคลที่ประกอบธุรกิจรับขนคนโดยสารหรือสินค้าไม่จ่ายค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการตามคำสั่งตามมาตรา 39(1) ตามมาตรา 41 หรือค่าใช้จ่ายตามคำพิพากษาที่ถูกพิพากษาให้ชดเชยค่าใช้จ่ายแก่รัฐมนตรีทั้งหมดหรือบางส่วนสำหรับค่าใช้จ่ายที่รัฐมนตรีได้เสียไปอันเกี่ยวกับมาตรการเยียวยาหรือมาตรการป้องกันด้วยเหตุที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำหรือละเว้นกระทำการอันเป็นความผิดตามมาตรา 80(1)(g)⁵ หรือผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลที่สั่งให้จัดพิมพ์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำผิด และรัฐมนตรีได้จัดพิมพ์ข้อเท็จจริงนั้นแทนโดยเสียค่าใช้จ่ายในการจัดพิมพ์ดังกล่าวตามมาตรา 80(3)⁶ หรือศาลตัดสินว่าผู้ใดมีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้และไม่จ่าย

⁴ Article 41(1) A person who is subject to an order referred to in section 39 shall pay any cost of carrying out the order.

(2) An environmental health officer may detain the conveyance and its contents until the cost of carrying out the order has been paid.

⁵ Article 80(1) If an offender is convicted of an offence under this Act, the court may, having regard to the nature of the offence and the circumstances surrounding its commission, in addition to any other punishment that may be imposed under this Act, make an order that has any or all of the following effects:

... (g) directing the offender to compensate the Minister, in whole or in part, for the cost of any remedial or preventive measure taken by the Minister as a result of the act or omission that constituted the offence; ...

⁶ Article 80 (3) If an offender does not comply with an order requiring the publication of facts relating to the offence, the Minister may publish the facts and recover the costs of publication from the offender.

ค่าใช้จ่ายหรือค่าปรับ เจ้าหน้าที่สามารถนำเงินที่เป็นหลักประกันหรือหลักประกันอย่างอื่นที่นำมาวางไว้ไปขายเพื่อนำเงินที่ได้มาจ่ายค่าใช้จ่ายหรือค่าปรับได้ ถ้ารัฐมนตรีเห็นว่าหลักประกันที่เป็นเงินหรืออย่างอื่นนั้นไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไปก็จะคืนเงินหรือหลักประกันอย่างอื่นให้แก่ผู้ที่ได้วางหลักประกันตามที่กฎหมายกำหนด (มาตรา 42)

5. การชดใช้ความเสียหาย

ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการมาตรการต่างๆ ที่เจ้าหน้าที่ได้มีคำสั่งให้เจ้าของยานพาหนะ ผู้ปฏิบัติการของยานพาหนะ หรือผู้ที่ใช้ยานพาหนะประกอบธุรกิจขนส่งคนโดยสารหรือสินค้าตามมาตรา 39 หรือเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการมาตรการต่างๆ ด้วยตนเองตามมาตรา 40 รัฐมนตรีอาจชดใช้ค่าเสียหายให้แก่เจ้าของยานพาหนะ สินค้า หรือสิ่งของอย่างอื่น โดยชดใช้ให้เท่ากับมูลค่าตลาด ณ เวลาที่สินค้าได้เสียหายหรือถูกทำลาย หักลบด้วยจำนวนที่เจ้าของได้รับจากซากทรัพย์หรือการประกันภัยหรือแหล่งอื่นๆ⁷

4. การดำเนินการกักกันซากศพ อวัยวะ และซากศพมนุษย์

การขนส่งศพ อวัยวะหรือซากศพเข้าไปในประเทศแคนาดา ผู้ปฏิบัติการต้องจัดหาสำเนาบรรณบัตรให้แก่เจ้าหน้าที่คัดกรอง ณ ช่องทางเข้า และต้องปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่กักกันโรคอันเกี่ยวกับศพ อวัยวะหรือซากศพ ถ้าผู้ปฏิบัติการไม่ได้จัดหาบรรณบัตรหรือเจ้าหน้าที่คัดกรองโรคสงสัยโดยมีเหตุผลอันสมควรว่าซากศพ อวัยวะ และซากศพมนุษย์ติดหรืออาจจะติดโรคติดต่อหรือถูกรบกวนจากสัตว์พาหะนำโรค เจ้าหน้าที่คัดกรองโรคต้องแจ้งไปยังเจ้าหน้าที่กักกันโรคและดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่คัดกรองโรค (มาตรา 44) ทั้งนี้การส่งออกซากศพ อวัยวะ และซากศพมนุษย์ที่ติดหรืออาจจะติดโรคติดต่อตามที่กำหนดไว้ไม่อาจจะทำได้ เว้นแต่การส่งออกนั้นได้กระทำตามกฎหมาย (Regulations) หรือได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี (มาตรา 45) อย่างไรก็ตามการดำเนินการดังกล่าวไม่ใช่บังคับกับการนำเข้าหรือส่งออกเซลล์ เนื้อเยื่อ หรืออวัยวะเพื่อการปลูกถ่ายซึ่งนำเข้าหรือส่งออกตามพระราชบัญญัติอาหารและยา (Food and Drugs Act) (มาตรา 46)

5. อำนาจของรัฐมนตรี

รัฐมนตรีที่มีอำนาจตามพระราชบัญญัติการกักกันโรค ค.ศ. 2005 คือ รัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขซึ่งมีอำนาจดังต่อไปนี้

1. แต่งตั้งบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีคุณสมบัติให้เป็นเจ้าหน้าที่วิเคราะห์ เจ้าหน้าที่คัดกรองโรค หรือเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อม (มาตรา 5(1))
2. แต่งตั้งแพทย์เวชปฏิบัติหรือผู้ปฏิบัติงานด้านดูแลสุขภาพ หรือกลุ่มบุคคลดังกล่าวเป็นเจ้าหน้าที่กักกันโรค (มาตรา 5(2))
3. แต่งตั้งแพทย์เวชปฏิบัติเป็นเจ้าหน้าที่ทบทวนคำสั่ง (มาตรา 5(3))

⁷ Article 43 The Minister may compensate the owner damaged or destroyed under section 39 or 40 in an amount equal to the market value, as determined by the Minister, that the property had at the time of its damage or destruction, less any amount that the owner received or is entitled to receive in respect of it from salvage, insurance or any other source.

4. มอบใบรับรองการแต่งตั้งให้แก่เจ้าหน้าที่คัดกรองโรคที่มีได้เป็นเจ้าหน้าที่ศุลกากร เจ้าหน้าที่กักกันโรค และเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อม และเจ้าหน้าที่ดังกล่าวต้องยื่นใบรับรองดังกล่าวให้แก่บุคคลที่รับผิดชอบสถานที่หรือยานพาหนะซึ่งเจ้าหน้าที่ได้เข้าไปตรวจสอบหรือยื่นให้แก่บุคคลที่เจ้าหน้าที่ได้ถามคำถาม (มาตรา 5(4))

5. จัดตั้งสถานีกักกันโรค ณ สถานที่ใดๆ ในประเทศแคนาดา (มาตรา 6(1))

6. กำหนดให้สถานที่ใดๆ ในประเทศแคนาดาเป็นสถานที่อำนวยความสะดวกในการกักกันโรค (Quarantine facility) และมีอำนาจแก้ไข ยกเลิก หรือทำให้กลับคืนสภาพเดิมซึ่งสถานที่ดังกล่าว (มาตรา 7)

7. หากรัฐมนตรีเห็นว่าจำเป็นที่จะใช้สถานที่ใดเป็นสถานที่อำนวยความสะดวกในการกักกันโรคชั่วคราวเพื่อปกป้องสาธารณสุข ผู้ที่รับผิดชอบสถานที่นั้นต้องส่งมอบสถานที่นั้นตามคำร้องขอของรัฐมนตรี และสถานที่ดังกล่าวให้ถือว่าถูกกำหนดเป็นสถานที่อำนวยความสะดวกในการกักกันโรค ทั้งนี้รัฐมนตรีอาจใช้ความเสียหายให้แก่บุคคลนั้น (มาตรา 8)

8. กำหนดให้สถานที่ใดประเทศแคนาดาเป็นช่องทางเข้าประเทศแคนาดา (มาตรา 9)

9. ออกคำสั่งกำหนดให้ช่องทางใดๆ เป็นช่องทางออกประเทศแคนาดา ถ้าเจ้าหน้าที่เห็นว่าคำสั่งนั้นจำเป็นต่อการป้องกันการแพร่กระจายโรคติดต่อ (มาตรา 10)

10. ทำความตกลงกับกระทรวงหรือหน่วยงานราชการของรัฐบาลประเทศแคนาดาหรือของเขต หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบสาธารณสุขที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการและบังคับตามพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือพระราชบัญญัติของเขต (มาตรา 11)

6. อำนาจทั่วไปของเจ้าหน้าที่

เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจและหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่กักกันโรค เจ้าหน้าที่คัดกรองโรค เจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อม เจ้าหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อย และแพทย์เวชปฏิบัติ โดยมีอำนาจและหน้าที่หลักดังนี้

1. เจ้าหน้าที่กักกันโรคหรือเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมมีอำนาจพิจารณาว่ายานพาหนะ สถานที่หรือสิ่งที่ยานพาหนะหรือสถานที่นั้นอาจจะเป็นแหล่งโรคติดต่อหรือไม่ หรือผู้เดินทางเป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อ หรือถูกรบกวนจากแมลงหรือสัตว์พาหะนำโรคหรือไม่ และเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะกระทำการดังต่อไปนี้

- 1) หยุดยานพาหนะ ณ ช่องทางเข้าออกหรือที่ใดก็ได้ในประเทศแคนาดา และสั่งให้เคลื่อนย้ายยานพาหนะไปยังสถานที่ใดสถานที่หนึ่งที่สามารถตรวจยานพาหนะได้
- 2) เข้าไปในยานพาหนะและตรวจตรา (Inspection) ยานพาหนะหรือสถานที่ใดที่ยานพาหนะเคยอยู่
- 3) เปิดสินค้าและตรวจสอบ (Examine) สินค้าที่บรรจุทุกในยานพาหนะ ตู้คอนเทนเนอร์ กระเป๋าเดินทาง บรรจุภัณฑ์ หรือสิ่งของอื่น
- 4) กำหนดให้บุคคลใดๆ ยื่นเอกสารใดภายใต้ข้อกำหนดหรือเงื่อนไขที่เจ้าหน้าที่เห็นว่าจำเป็นต่อการดำเนินการตรวจสอบ
- 5) กระทำหรือทำให้เกิดการทดสอบหรือวิเคราะห์ หรือนำมาหรือทำให้เกิดการนำตัวอย่างมา เว้นแต่เป็นการดำเนินการเกี่ยวกับผู้เดินทาง อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่คัดกรองโรคอาจใช้อำนาจนอกเหนือจากที่กำหนดได้

6) ใช้มาตรการอื่นๆ เว้นแต่เป็นการดำเนินการเกี่ยวกับผู้เดินทาง (มาตรา 47)

2. เจ้าหน้าที่กักกันโรคหรือเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมอาจออกคำสั่งให้บุคคลใดจัดหาข้อมูลหรือบันทึกที่อยู่ในความครอบครองของผู้เดินทางซึ่งเจ้าหน้าที่ต้องการตามสมควรในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดหรือที่ได้รับมอบหมายภายใต้พระราชบัญญัติฉบับนี้ หรือให้ผู้เดินทางทำให้เจ้าหน้าที่สามารถเข้าถึงข้อมูลนั้นได้ (มาตรา 51)

3. เจ้าของยานพาหนะหรือสถานที่หรือผู้รับผิดชอบยานพาหนะหรือสถานที่ซึ่งถูกตรวจตราโดยเจ้าหน้าที่กักกันโรคหรือเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมตามมาตรา 47 ต้องให้ความช่วยเหลือแก่เจ้าหน้าที่ตามสมควรเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดหรือที่ได้รับมอบหมายภายใต้พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้และให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ตามที่เจ้าหน้าที่ได้ร้องขอตามสมควร (มาตรา 50)

4. เจ้าหน้าที่ดูแลความสงบต้องให้ความช่วยเหลือแก่เจ้าหน้าที่ที่กระทำภายใต้พระราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่งร้องขอเพื่อวัตถุประสงค์ในการบริหารจัดการหรือบังคับตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ (มาตรา 52)

5. เจ้าหน้าที่คัดกรองโรค เจ้าหน้าที่กักกันโรค หรือเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมอาจใช้อำนาจหรือปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดหรือที่ได้รับมอบหมายภายใต้พระราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่งเกี่ยวกับผู้เดินทางหรือยานพาหนะ ณ ช่องทางเข้าในประเทศอื่นได้ ถ้าการกระทำเช่นนั้นไม่ขัดต่อกฎหมายของประเทศนั้น (มาตรา 53)

6. เจ้าหน้าที่กักกันโรคและเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมไม่อาจเข้าหรือตรวจตราที่อยู่อาศัย (Dwelling-place) โดยปราศจากความยินยอมของผู้ครอบครองที่อยู่อาศัยนั้น เว้นแต่มีอำนาจตามหมาย หมายดังกล่าวนี้ผู้พิพากษาเป็นผู้ลงนามและออกโดยระบุชื่อเจ้าหน้าที่เพื่อให้อำนาจเข้าไปหรือตรวจตราที่อยู่อาศัยภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในหมาย ผู้พิพากษาจะออกหมายให้แก่เจ้าหน้าที่ถ้าผู้พิพากษาพอใจตามคำสาบานของเจ้าหน้าที่ว่าที่อยู่อาศัยหรือสิ่งที่อยู่ในนั้นอาจเป็นแหล่งของโรคติดต่อ การเข้าไปในที่อยู่อาศัยเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อวัตถุประสงค์อันเกี่ยวกับการบริหารจัดการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ และการเข้าไปในที่อยู่อาศัยได้ถูกปฏิเสธหรือมีเหตุผลอันควรเชื่อว่าการเข้าไปจะถูกปฏิเสธ (มาตรา 48)

7. การเปิดเผยข้อมูล

พระราชบัญญัติการกักกันโรค ค.ศ. 2005 บัญญัติเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลของผู้เดินทาง ผู้ประกอบธุรกิจขนส่งสินค้าหรือคนโดยสารไว้ดังนี้

1. บุคคลใดที่รายงานว่าคุณค่าอื่นฝ่าฝืนพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือมีแนวโน้มไปได้ตามสมควรว่าคุณค่าอื่นนั้นจะฝ่าฝืนพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปยังเจ้าหน้าที่คัดกรองโรค เจ้าหน้าที่กักกันโรคหรือเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมเจ้าหน้าที่อาจขอเอกลักษณ์และข้อมูลที่สามารถแสดงเอกลักษณ์ได้ตามสมควรของคุณค่าอื่นที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติฉบับนี้ ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ต้องไม่เปิดเผยไปยังลูกจ้างของคุณค่าดังกล่าวหรือเปิดเผยไปยังบุคคลอื่น (มาตรา 54(1))

นอกจากนี้ภายใต้พระราชบัญญัติของรัฐสภา (Act of Parliament) ฉบับอื่น ห้ามมิให้บุคคลใดเปิดเผยหรืออนุญาตให้เปิดเผยเอกลักษณ์หรือข้อมูล เว้นแต่บุคคลนั้นจะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร (มาตรา 54(2)) และห้ามมิให้บุคคลใดไล่ ออก ฟังงาน ปลด ลงโทษ ปฏิเสธการให้สวัสดิการการจ้างงาน ก่อความรำคาญหรือทำให้เสียประโยชน์แก่บุคคลที่กระทำการดังต่อไปนี้

- 1) ได้รายงานการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติฉบับนี้ดังที่กล่าวข้างต้น
- 2) ปฏิเสธหรือกล่าวปฏิเสธกระทำการใดๆ โดยจงใจซึ่งเขาเชื่อโดยมีเหตุผลอันสมควรว่าเป็นการฝ่าฝืนหรืออาจจะเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติฉบับนี้
- 3) กระทำหรือกล่าวปฏิเสธกระทำการใดๆ โดยจงใจซึ่งเขาเชื่อโดยมีเหตุผลอันสมควรที่พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดไว้ (มาตรา 54(3))

2. รัฐมนตรีอาจเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลทางการแพทย์เพื่อที่จะดำเนินการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ (มาตรา 55)

3. รัฐมนตรีอาจเปิดเผยข้อมูลที่เป็นความลับทางธุรกิจหรือข้อมูลส่วนบุคคลภายใต้พระราชบัญญัติฉบับนี้ไปยังกระทรวงหรือหน่วยงานราชการของรัฐบาลประเทศแคนาดาหรือของเขต รัฐบาลหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบสาธารณสุขไม่ว่าจะเป็นภายในประเทศหรือต่างประเทศก็ตาม ผู้ปฏิบัติการสาธารณสุข (Health practitioner) หรือองค์การอนามัยโลก ถ้ารัฐมนตรีเชื่อโดยมีเหตุผลอันสมควรว่าการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นต่อการป้องกันการแพร่กระจายของโรคติดต่อหรือเพื่อให้ประเทศแคนาดาปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศ (มาตรา 56(1)) และรัฐมนตรีอาจเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับตามกฎหมายนี้ไปยังบุคคลที่ประกอบธุรกิจขนส่งคนโดยสารหรือสินค้าหรือองค์การขนส่งระหว่างประเทศ (International transportation organization) ถ้ารัฐมนตรีเชื่อว่าบุคคลนั้นเป็นหรืออาจจะเป็นโรคติดต่อ และการเปิดเผยข้อมูลเป็นสิ่งจำเป็นต่อการป้องกันการแพร่กระจายโรคติดต่อ ทั้งนี้การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลหรือความลับทางธุรกิจดังกล่าว รัฐมนตรีต้องแจ้งการเปิดเผยข้อมูลไปยังบุคคลหรือธุรกิจที่เป็นเจ้าของข้อมูลด้วย (มาตรา 56(2))

4. ถ้ารัฐมนตรีสงสัยโดยมีเหตุอันสมควรว่าข้อมูลที่ได้รับในการบริหารจัดการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้จะเกี่ยวข้องกับการสืบสวนสอบสวนหรือการฟ้องร้องคดีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาหมวดก่อการร้าย (Criminal Code Part II.1) ซึ่งเกี่ยวกับพาหะติดโรค (Infectious agent) หรือพิษทางชีววิทยา (Biological toxin) รัฐมนตรีอาจเปิดเผยข้อมูลดังต่อไปนี้ไปยังเจ้าหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อย

- 1) ชื่อ เพศ อายุ และวันเกิดของผู้เดินทาง
- 2) รูปถ่ายของผู้เดินทางและวิธีการอื่นที่บ่งชี้ถึงผู้เดินทาง
- 3) แผนการเดินทาง ที่อยู่และที่ตั้งของผู้เดินทาง
- 4) ลักษณะของยานพาหนะที่ใช้ขนส่งผู้เดินทาง
- 5) ชื่อของพาหะติดโรคหรือพิษทางชีววิทยา และ
- 6) วิธีการที่ผู้เดินทางอาจได้โรคติดต่อหรือสัตว์พาหะนำโรค (มาตรา 57)

8. คำสั่งฉุกเฉิน

ผู้ที่มีอำนาจออกคำสั่งฉุกเฉินตามพระราชบัญญัตินี้ คือ ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ (The Governor in Council)⁸ และรัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขโดยมีอำนาจดำเนินการดังต่อไปนี้

⁸ The Governor in Council หรือ The Governor General เป็นตัวแทนของพระมหากษัตริย์ (Crown) ในประเทศแคนาดาและใช้อำนาจของรัฐบาลซึ่งส่งมอบอำนาจไว้สำหรับพระมหากษัตริย์ตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ เช่น ร่างกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการใช้จ่ายรายได้ของรัฐบาลต้องได้รับ

1. ออกคำสั่งห้ามหรือกำหนดเงื่อนไขการเข้าประเทศแคนาดาของกลุ่มคนที่เคยอยู่ต่างประเทศหรือพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งในต่างประเทศที่กำหนดไว้โดยให้คำสั่งนั้นมีผลในช่วงระยะเวลาที่กำหนดและอาจออกคำสั่งนั้นต่อไปอีกถ้าผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์มีความเห็นว่า

- 1) มีการระบาดของโรคติดต่ออยู่ในต่างประเทศ
- 2) การเกิดหรือการแพร่กระจายโรคมีความเสี่ยงที่ใกล้จะถึงและรุนแรงต่อสาธารณสุขในประเทศแคนาดา
- 3) การเข้ามาในประเทศแคนาดาของสมาชิกในกลุ่มคนดังกล่าวอาจเกิดหรือเป็นสาเหตุของการแพร่กระจายโรคติดต่อในประเทศแคนาดา และ
- 4) ไม่มีทางเลือกที่เหมาะสมต่อการป้องกันการเกิดโรคหรือการแพร่กระจายของโรค (มาตรา 58)

2. ออกคำสั่งห้ามหรือกำหนดเงื่อนไขการนำเข้าสิ่งของใดๆ ทัวไปหรือมาจากสถานที่ที่กำหนดในคำสั่งเข้ามาในประเทศแคนาดาหรือพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งในประเทศแคนาดาในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่งซึ่งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์เห็นว่าจำเป็นตามวัตถุประสงค์ของการป้องกันการเกิดหรือการแพร่กระจายของโรคติดต่อในประเทศแคนาดา (มาตรา 59)

นอกจากนี้รัฐมนตรีมีอำนาจออกคำสั่งฉุกเฉินเช่นเดียวกัน แต่คำสั่งของรัฐมนตรีนั้นเป็นคำสั่งชั่วคราวที่มีเงื่อนไขซึ่งอาจจะถูกกำหนดไว้ในกฎเกณฑ์ (Regulation) ที่ออกตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ถ้ารัฐมนตรีเห็นว่าการดำเนินการโดยทันทีถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อจัดการกับความเสี่ยงที่สำคัญต่อสาธารณสุขทั้งโดยตรงและโดยทางอ้อม (มาตรา 60)

9. ความผิดและการลงโทษ

กฎหมายบัญญัติความผิดและการลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายบัญญัติไว้หลายกรณี บทความนี้ขอยกตัวอย่างความผิดและการลงโทษไว้บางกรณี เช่นห้ามมิให้บุคคลใดขัดขวางหรือจงใจขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดหรือที่ได้รับมอบหมายภายใต้พระราชบัญญัติฉบับนี้ของเจ้าหน้าที่กักกันโรค เจ้าหน้าที่คัดกรองโรคหรือเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อม หรือแกล้งข้อความที่เป็นเท็จหรือทำให้เข้าใจผิดทั้งการแถลงด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษรต่อเจ้าหน้าที่ หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 500,000 ดอลลาร์แคนาดาหรือจำคุกไม่เกินสามปีหรือทั้งจำและปรับ หรือในการพิจารณาตัดสินโดยรวบรัด (Summary conviction) ให้ปรับไม่เกิน 200,000 ดอลลาร์แคนาดาหรือจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือทั้งจำและปรับ (มาตรา 66 และมาตรา 72) กรณีบุคคลใดทำให้บุคคลอื่นเกิดความเสี่ยงต่อการตายหรือทำให้บุคคลอื่นได้รับอันตรายต่อร่างกายในขณะที่ตนฝ่าฝืนพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือกฎเกณฑ์อื่นโดยตั้งใจหรือประมาทโดยจงใจ (Recklessly) มีโทษปรับไม่เกิน 1,000,000 ดอลลาร์แคนาดา หรือจำคุกไม่เกิน 3 ปีหรือทั้งจำและปรับ หรือในการพิจารณาตัดสินโดยรวบรัดให้ปรับไม่เกิน 300,000 ดอลลาร์แคนาดาหรือจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือทั้งจำและปรับ (มาตรา 67) หรือกรณีบุคคลใดไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามมาตรา 35 ซึ่งรัฐมนตรีได้มีคำสั่งให้ยานพาหนะเบี่ยงเส้นทางไปยังสถานที่ใดสถานที่หนึ่งในประเทศแคนาดา หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ

เจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมซึ่งออกคำสั่งให้เจ้าของยานพาหนะหรือผู้ปฏิบัติการของยานพาหนะ หรือบุคคลที่ใช้ยานพาหนะในการประกอบธุรกิจขนส่งคนโดยสารหรือสินค้าตามมาตรา 39 หรือผู้ปฏิบัติการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่กักกันโรคเกี่ยวกับซากศพ อวัยวะ หรือซากศพมนุษย์ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่กักกันโรคหรือเจ้าหน้าที่อนามัยสิ่งแวดล้อมที่สั่งให้บุคคลใดๆ จัดหาข้อมูลหรือบันทึกที่อยู่ในความครอบครองตามที่เจ้าหน้าที่ได้กำหนดไว้ตามสมควรในการปฏิบัติตามหน้าที่ที่รับผิดชอบและหน้าที่ตามกฎหมายฉบับนี้ หรือให้เจ้าหน้าที่ได้เข้าถึงข้อมูลดังกล่าวมีความผิดและต้องรับโทษปรับในการพิจารณาคดีโดยรวบรัด ไม่เกิน 750,000 ดอลลาร์แคนาดาหรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือนหรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นต้น (มาตรา 69)

กฎหมายกำหนดโทษไว้แตกต่างกันขึ้นอยู่กับลักษณะของการกระทำผิดและความร้ายแรงโดยมีโทษปรับหรือโทษจำคุก หรือโทษปรับและโทษจำคุก โทษจำคุกที่กำหนดไว้สูงที่สุด คือ ไม่เกิน 3 ปี และโทษต่ำสุด คือ ไม่เกิน 6 เดือน ส่วนโทษปรับนั้นกำหนดสูงสุดไม่เกิน 1,000,000 ดอลลาร์แคนาดา และโทษปรับต่ำสุดไม่เกิน 200,000 ดอลลาร์แคนาดา

สรุป

จากการศึกษาพระราชบัญญัติการกักกันโรค ค.ศ. 2005 จะเห็นได้ว่ากฎหมายฉบับนี้มีเนื้อหาสาระสำคัญเกี่ยวกับการป้องกันการแพร่กระจายโรคติดต่อจากการขนส่งทั้งทางน้ำ ทางบกและทางอากาศเป็นสำคัญ โดยกำหนดเงื่อนไขและวิธีการดำเนินการป้องกันโรคติดต่อจากการขนส่งทางน้ำ ทางบก และทางอากาศไว้ค่อนข้างละเอียดและชัดเจนโดยเฉพาะการดำเนินการมาตรการต่างๆ ต่อผู้เดินทางและยานพาหนะ เช่น การแยกกักผู้เดินทาง การประเมินสุขภาพของผู้เดินทาง การดำเนินการมาตรการต่างๆ ต่อยานพาหนะที่อาจเป็นแหล่งของโรคติดต่อ เป็นต้น และกำหนดให้อำนาจของเจ้าหน้าที่ซึ่งสามารถอำนวยความสะดวกแก่การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ได้อย่างสะดวกและทันที่ต่อการป้องกันการแพร่กระจายโรคติดต่อโดยกำหนดให้เจ้าหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยสามารถจับผู้เดินทางที่ปฏิเสธการแยกกักหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันโรคติดต่อตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ และกฎหมายฉบับนี้บัญญัติไว้อย่างเป็นเอกภาพโดยนำเรื่องการดำเนินการกักกันผู้เดินทาง ยานพาหนะ ซากศพ อวัยวะ และซากศพมนุษย์ การรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการดำเนินการมาตรการกักกันโรค การวางหลักประกัน การชดเชยความเสียหาย อำนาจของรัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุข อำนาจของเจ้าหน้าที่ การเปิดเผยข้อมูล การออกคำสั่งฉุกเฉินและความผิดและการลงโทษไว้ในกฎหมายฉบับเดียวซึ่งผู้เขียนเห็นว่าน่าจะนำมาเป็นตัวอย่างในการแก้ไขกฎหมายของไทยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวได้ อาทิ พระราชบัญญัติการป้องกันโรคติดต่อ พ.ศ. 2523 และพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456